

עין משפט
גז מוצה

פו:

ר"ן

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

(א) ימותו. מו. סו. כמכות
נדר. גיטין. מו. כ"ק פט.
(ב) [מכות. טו. א.]

הגהות רב"ח

(א) נמי יגרשה. (מי וסוד
שמה יגרשה). ח"מ. וי"ב
נמי אפי' גרסין אלוה
רנן. לעצמה. דעל. מ
הכי. דלא. תקש. מהשתא
ומלן. הכי. נראה. דמי
הוא. גי'ם. כהא.

גליון הש"ס

ב"ר. ד"ה. א"ש. א"ש
א"ר. ל"ה. ח"מ. וי"ב.
ד"ק. ע"ה. א"ר. ר"ב.
ה"כ. א"ש. א"ר. ד"ק.
ע"ה.

פירוש הרא"ש

שאי קונמות דקדושת
הגוף רב"י. דמי הכי
קדושת הגוף אין לה
פסיון. כן קונמות אין
למן פסיון. ליתין. למ
שחטו. ע"ה. דלא. א"ש
א"ר. ל"ה. ח"מ. וי"ב.
כ"ק. ע"ה. א"ר. ר"ב.
ה"כ. א"ש. א"ר. ד"ק.
ע"ה.

אלא אמר רב אשי אפי' קונמות דקדושת הגוף דמיון. שהרי הן
קדושת המזבח דכי הכי קדושי מזה אין להם פסיון כן אין פסיון
לקונם שיהא מותר למי שנאמר עליו וכיון דקונם קדושת הגוף הוא
מפקיע מדי שעבוד שהיא משועבדת לבעל וחיל ומשום הכי פסק
שמואל כרבי יוחנן בן נורי א"ע"ג
דפיריה ליה לשמואל דאין אדם
מקדיש דבר שלא בלא בעל לעולם משום
דדי אשה איתנהו בעולם ומליא
מקדשא לכו בקונם שהוא מפקיע
מדי שעבוד. ולקמיה פריך אס כן
מאי איריא שמה יגרשה הא מהשתא
כיון הקדש: דאמר רבא הקדש.
חול עשה שורו אפומיקי לבעל מוצה
והקדשו אחר כך למזבח מפקיע
אוחו הקדש שעבוד המלוה וגובה מוצה
ממקום אחר והוא כשר לקרנן ולא
הוי גול כיון דלא היה קני ליה אלא
לגזייתא בעלמא. ודוקא קדושת הגוף
אכל קדושת דמיס לנדק היתא לא

מפקיעו שעבוד דמתן בערכין פירק שום היומים (דף נ"ג.) מוסיק
עוד דינר ופודה את הנכסים הללו וכו' שאם הקדיש הלוה נכסיו
שמוקיע המלוה דינר על הלוואתו ופודה את הנכסים כן מותר מראית
העין שלא יאמרו הקדש יואל בלא פסיון וגובה מוצה כן כפי רש"י
וזכרו לברכה בפרק אף על פי [מכות טו. א.] אכל רבינו חס וזכרו לברכה
חולק עליו שאפילו הקדש דמיס מפקיע מדי שעבוד ואין כאן מקום
להאריך: חמ"ד. ישראל עשה חמלו אפומיקי לעובד כוכבים ועבר
עליו הפסק איסור חמקן שעבוד כוכבים ואסור בהנאה.
והא דמתן פירק כל שעה (פסחים ל.) עובד כוכבים שהלוה את ישראל
על חמלו אחר הפסק מותר בהנאה מוקמינן לה החס כשהרהיט
אלו שמסרו אלנו במשכון: ושחרור. עשה עבדו אפומיקי ושחררו
לוה משחרר ומלוה גובה מוצה ממוקם אחר: אי הכי. דפקע שעבודא
דבעל למה לי שמה יגרשה מהשתא קדיש: ועוד שמה יגרשה
קאמר. מהשתא נמי קדיש דקונם מפקיע שעבודיה דבעל ולכשתמלא
לומר דאלתמוה רבנן לשעבודיה דבעל עבדו תחמו דשויהו ללוקח
גמור ולא כמלוה א"ש"י ופר שמה יגרשה והיינו דהתם פירק א"ע"ג
פירק אלוה רבנן לשעבודיה והכא לא אדכר ליה אלא ועוד שמה
יגרשה קאמר ודא ודא אמת היא. וא"ת ולי אלוה רבנן לשעבודיה
דבעל דלא ליחול השתא דהרא קושין לדוכתה כיון דהשתא לא חיל
לקמיה הכי חיל דהשתא מיהת לא מיגרשא ו"ל דיון דדמינא
דקיימא קמיה לא ליחול אכל נתגרשה כאלו חיל מעיקרא דמי כיון
דמינא רבנן. ופירק עבדוהו בפרקין. דאמרו לו שאכרה עליה דבר אחר
והאמר לה הלוה דע שמת טרייה לא היה יכול להקדימו קדושת
דמיס אלא עד מן שמה
משינו מדי דהיא אשה
מקנה שמקדישה עד היכל
ואו חורת לבעלים אלא
מוסף דרי על הלוואתו
ופודה שלא יאמרו הקדש
יואל בלא פסיון. ח"מ.
ישראל עשה חמלו לעובד
כוכבים אפומיקי שאם לא
יפדה איתו למן ידוע אחר
הפסק שיהא של העבד
כוכבים ועבר המון ולא
דלא אסור בהנאה כי
בדמי ישראל א"ר עד
מן הפדיון ואיסור חמקן

תוספות

הקדושת הגוף נראה.
קדושת מזה לפי שאין
להם פסיון: מפיקין
מדי שעבוד. דבעל:
הקדש. עשה שורו
אפומיקי והקדשו אין בית
גובה היינו ודלא חיל
לשעבוד דמתן בעל מוצה
ממקום אחר והוא כשר לקרנן ולא
הוי גול כיון דלא היה קני ליה אלא
לגזייתא בעלמא. ודוקא קדושת הגוף
אכל קדושת דמיס לנדק היתא לא
מפקיעו שעבוד דמתן בערכין פירק שום היומים (דף נ"ג.) מוסיק
עוד דינר ופודה את הנכסים הללו וכו' שאם הקדיש הלוה נכסיו
שמוקיע המלוה דינר על הלוואתו ופודה את הנכסים כן מותר מראית
העין שלא יאמרו הקדש יואל בלא פסיון וגובה מוצה כן כפי רש"י
וזכרו לברכה בפרק אף על פי [מכות טו. א.] אכל רבינו חס וזכרו לברכה
חולק עליו שאפילו הקדש דמיס מפקיע מדי שעבוד ואין כאן מקום
להאריך: חמ"ד. ישראל עשה חמלו אפומיקי לעובד כוכבים ועבר
עליו הפסק איסור חמקן שעבוד כוכבים ואסור בהנאה.
והא דמתן פירק כל שעה (פסחים ל.) עובד כוכבים שהלוה את ישראל
על חמלו אחר הפסק מותר בהנאה מוקמינן לה החס כשהרהיט
אלו שמסרו אלנו במשכון: ושחרור. עשה עבדו אפומיקי ושחררו
לוה משחרר ומלוה גובה מוצה ממוקם אחר: אי הכי. דפקע שעבודא
דבעל למה לי שמה יגרשה מהשתא קדיש: ועוד שמה יגרשה
קאמר. מהשתא נמי קדיש דקונם מפקיע שעבודיה דבעל ולכשתמלא
לומר דאלתמוה רבנן לשעבודיה דבעל עבדו תחמו דשויהו ללוקח
גמור ולא כמלוה א"ש"י ופר שמה יגרשה והיינו דהתם פירק א"ע"ג
פירק אלוה רבנן לשעבודיה והכא לא אדכר ליה אלא ועוד שמה
יגרשה קאמר ודא ודא אמת היא. וא"ת ולי אלוה רבנן לשעבודיה
דבעל דלא ליחול השתא דהרא קושין לדוכתה כיון דהשתא לא חיל
לקמיה הכי חיל דהשתא מיהת לא מיגרשא ו"ל דיון דדמינא
דקיימא קמיה לא ליחול אכל נתגרשה כאלו חיל מעיקרא דמי כיון
דמינא רבנן. ופירק עבדוהו בפרקין. דאמרו לו שאכרה עליה דבר אחר
והאמר לה הלוה דע שמת טרייה לא היה יכול להקדימו קדושת
דמיס אלא עד מן שמה
משינו מדי דהיא אשה
מקנה שמקדישה עד היכל
ואו חורת לבעלים אלא
מוסף דרי על הלוואתו
ופודה שלא יאמרו הקדש
יואל בלא פסיון. ח"מ.
ישראל עשה חמלו לעובד
כוכבים אפומיקי שאם לא
יפדה איתו למן ידוע אחר
הפסק שיהא של העבד
כוכבים ועבר המון ולא
דלא אסור בהנאה כי
בדמי ישראל א"ר עד
מן הפדיון ואיסור חמקן

הפיקעו שעבוד העובד כוכבים וכן אם עשה עבדו אפומיקי ושחררו יאל לחיות ואינו חוזר ומשתעבד אם יטרפונו בעל חוב: י"קדש חשתיא. שעל ידי קונם פקע שעבוד הנכס: בעודה
תחמו דשויהו ללוקח ולא כמלוה א"ש"י ופר שמה יגרשה והיינו דהתם פירק א"ע"ג פירק אלוה רבנן לשעבודיה והכא לא אדכר ליה אלא ועוד שמה
יגרשה קאמר ודא ודא אמת היא. וא"ת ולי אלוה רבנן לשעבודיה דבעל דלא ליחול השתא דהרא קושין לדוכתה כיון דהשתא לא חיל לקמיה הכי חיל דהשתא מיהת לא מיגרשא ו"ל דיון דדמינא
דקיימא קמיה לא ליחול אכל נתגרשה כאלו חיל מעיקרא דמי כיון דמינא רבנן. ופירק עבדוהו בפרקין. דאמרו לו שאכרה עליה דבר אחר והאמר לה הלוה דע שמת טרייה לא היה יכול להקדימו קדושת
דמיס אלא עד מן שמה
משינו מדי דהיא אשה
מקנה שמקדישה עד היכל
ואו חורת לבעלים אלא
מוסף דרי על הלוואתו
ופודה שלא יאמרו הקדש
יואל בלא פסיון. ח"מ.
ישראל עשה חמלו לעובד
כוכבים אפומיקי שאם לא
יפדה איתו למן ידוע אחר
הפסק שיהא של העבד
כוכבים ועבר המון ולא
דלא אסור בהנאה כי
בדמי ישראל א"ר עד
מן הפדיון ואיסור חמקן

מוסף רש"י

ואני קונמות. לעולם תחתינהו דהכא מיירי דלא הקדש דבר שאלו לעולם. דאי אמרה יקדשו ידים לעושיהם והואל ומשתעבד
בעל לא כל מיתה (דמ"ה בש"מ). דבי קדושת הגוף דמי. קדושת מוצה שאין לה פסיון. כן אין פסיון לקונם להיות
יחד למי שנאמר עליו. שהרי אינו הקדש גמור לפסיון פסיון. אלא אסור על אדם אחר. ויזון דקדושת הגוף הוא מפקיע מדי
שעבוד שהיא משועבדת לבעלה וי"ל. ולקמן פריך איך מלי איריא שמה יגרשה מהשתא חיל. [מכות טו. א.] הקדש חמקן
ושחרור מפקיעין מדי שעבוד. הקדש. מן שעבוד שורו לבעל מוצה וזמן והקדשו מפקיע שעבוד המלוה וגובה מוצה מן
מקום אחר חוץ מה לקרנן ואינו גול. דלא היה קני ליה אלא לגזייתא בעלמא. ודוקא קדושת הגוף אכל קדושת דמיס דנדק
כי לא מפקיעו שעבוד. דמתן בערכין (נ"ג.) מוסיק עוד דינר ופודה את הנכסים הללו וכו' שאם הקדיש הלוה נכסיו